

SEPTEMBER

Pa smo spet na začetku šolskega leta. Poletne počitnice so le še oddaljen spomin, mi pa se odpravljamo novim izzivom naproti. Pred nami je devet mesecev druženja s prijatelji, pridobivanja novih znanj in seveda tudi veliko učenja. To je po dveh letih prva jesen, ki smo jo preživeli brez nošenja mask. Resnično upamo, da bo tako tudi ostalo.

Prebili smo se že čez prvi mesec. Učenci višje stopnje smo v septembru imeli kar dva športna dneva; kolesarjenje ter športne igre in pa pohod. Športnih dni v septembru smo že navajeni, smo pa vsakič znova veseli, ko imamo priložnost za gibanje in druženje s sošolci.

V tej številki časopisa si lahko preberete tudi intervju z učiteljico Katarino Drobež, ki se nam je na šoli pridružila letos in nas poučuje glasbeno umetnost ter vodi pevske zборе.

Nekaj prostora pa smo namenili tudi besedni ustvarjalnosti učencev, saj domišljija ne pozna meja.

Žana Praunseis

Dogajalo se je ...

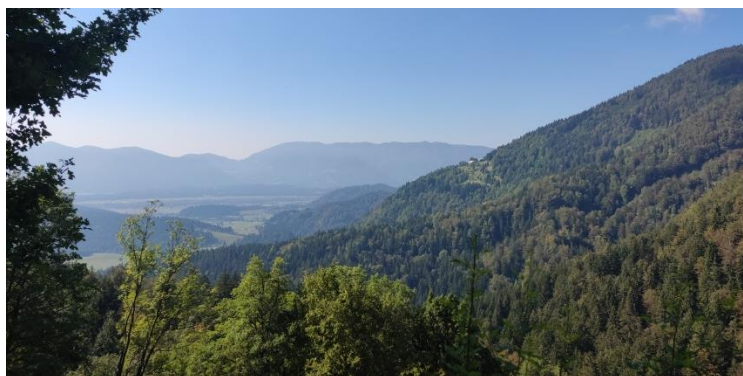
ŠPORTNI DAN

V torek, 6. septembra, je za učence od 6. do 9. razreda potekal športni dan. Vsak razred je ubral svojo pot na katerega od hribov oz. vrhov v naši okolici.

Radegunda, Golte

Devetošolci smo se pred šolo zbrali ob pol osmih, po razdeljeni malici pa smo začeli s pohodom.

Od šole smo se sprehodili do gostišča Vid, kjer smo se razdelili v dve skupini. Kdor je imel željo priti do Golt, je pot začel par minut pred ostalimi, ki smo šli do Radegunde. Do tja smo hodili slabi dve uri. Pričakali so nas trije strmi klanci, a ko smo prišli iz gozda, nas je tam čakalo tudi domače grozdje in zelo prijazne koze. Po krajši pavzi smo pot nadaljevali po cesti, vseeno pa je bil klanec zelo strm. Malo pred vrhom klanca smo se ustavili pri izviru, kjer si je večina natočila vodo. Čez približno en kilometer smo spet zavili v gozd, po prihodu iz njega pa nas je pričakala cerkev in tako rekoč cilj naše poti. Tam smo si odpočili in pomalicali, po eni uri pa smo odšli nazaj proti šoli.

Za povratek v šolo smo potrebovali manj časa. Po hoji skozi gozd smo prišli do Žekovca in tam pot nadaljevali po cesti navzdol. Kasneje smo se še za približno petnajst minut ustavili pri Dohtarjevem izviru, kasneje pa se podali proti šoli.

Sošolci, ki so se podali na Golte, so se srečali tudi z živino, ki se pase na prostem.

Prepričana sem, da lahko govorim v imenu vseh, če rečem, da sem uživala. Še bolj so verjetno tisti, ki so osvojili Golte.

Kaja Cajner, 9. a

Pohod na Dobrovlje

Sedmošolci smo se nekaj po osmi zjutraj zbrali pred športno dvorano, vzeli malico in odšli na pohod na Dobrovlje.

Najprej smo šli po poti ob Savinji, nato pa čez travniško pot do gozda in po Žagarjevem hribu navzgor. Preden so nam pogled na Mozirje in ostale hribe zakrila drevesa, smo se za trenutek ustavili in se ozrli okoli sebe. Videli smo lahko Kolovrat, Golte, Radegundo, Ljubijo in delček Mozirja. Čez nekaj trenutkov smo že nadaljevali pot po precej zaraščeni poti. Pot nas je vodila do travnika, kjer so se pasle krave.

Tam smo se malo ustavili, naredili požirek ali dva vode in že nadaljevali pot, ki je bila precej strma in nas je pripeljala do asfaltirane ceste, ki je vodila do cerkve svetega Urbana oz. do našega cilja. Ko smo prispeli do cerkve, smo malicali. Počitek smo izkoristili za prijeten pogovor in fotografiranje.

Vračali smo se po drugi poti, ki ni bila tako zaraščena.

Učiteljice so se odločile, da smo se za pol ure ustavili še na igrišču v Lokah. Tam smo se malo pozabavali, potem pa smo šli do šole in tako končali športni dan.

Katarina Slemenšek, 7. b

Pohod na Menino planino

Bil je lep sončen dan in učenci 8. razreda smo se odpravili na Menino planino. Z avtobusom smo se odpeljali do kmetije Semprimožnik, od koder smo pot nadaljevali peš. Vso pot navzgor smo sopihali in premišljevali, kdaj bo poti konec. Zdela se nam je težka. Kljub temu so nekateri hodili hitreje, drugi pa počasneje. Skupina, ki je bila najhitreje na vrhu, je močno prehitela druge in je lahko že kakšno uro igrala nogomet, medtem ko so ostali šele prispeli do vrha.

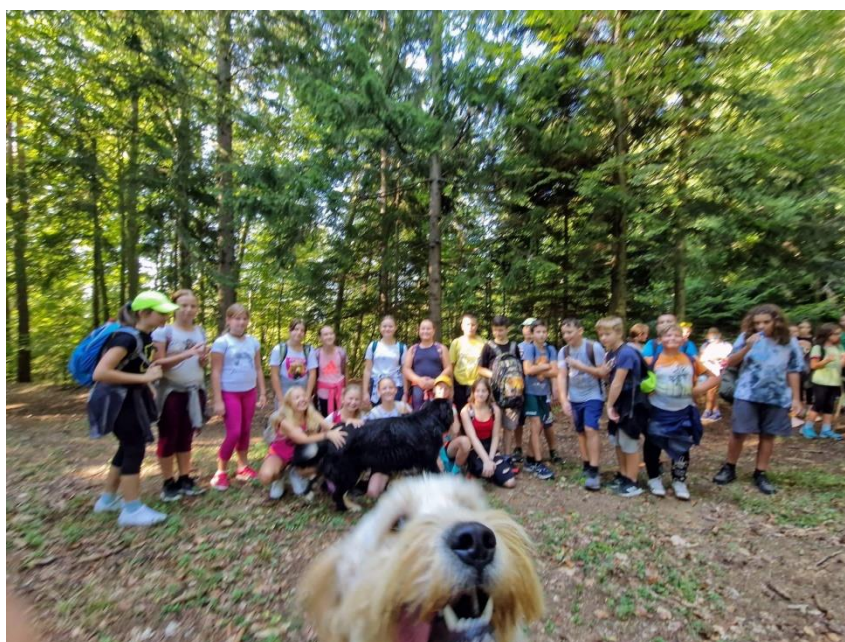
Na Menini planini nam je bilo vsem všeč. Igrali smo nogomet, se smejali, pogovarjali in jedli malico iz naših nahrbtnikov. Čas na planini je hitro minil in naenkrat smo morali v dolino. V dolino je šlo lažje in nekateri smo kar tekli. Pri kmetiji, od koder smo se odpravili na planino, nas je čakal avtobus.

Dan je minil lepo in zvečer smo najbrž zaradi utrujenosti vsi hitro zaspali.

Andraž Tojnko Završnik, 8. b

Pohod v Šmihel

Šestošolci smo se peš odpravili v Šmihel. Zbrali smo se pred športno dvorano, dobili malico in se odpravili na pot.

Pot je bila malo naporna, a zelo zabavna. Bilo je sončno in vroče, zato smo morali veliko piti in večinoma hoditi po senci, kar pa ni bilo vedno mogoče. Ustavili smo se pri šoli v Šmihelu. Na igrišču smo potem imeli igre z žogo, malo poklepetali in se zabavali, tako da je čas kar prehitro minil. Pojedli smo tudi malico in se odpravili nazaj. Hoja proti šoli je bila lažja, a malo bolj nevarna. Pri šoli pa smo se poslovili in odšli vsak v svojo smer.

Nal Napotnik, 6. b

Kolesarjenje in športne igre

23. september je v Sloveniji razglašen za dan športa. Letos nam je slabo vreme ponagajalo, zato smo športni dan, ki smo ga načrtovali na ta dan, morali prestaviti. Izpeljali smo ga 28. septembra, in sicer je združeval kolesarjenje in športne igre.

V šolo smo prišli ob 8.15. Pred športno dvorano smo dobili navodila svojih učiteljev in malico. Posamezni razredi smo imeli različne kolesarske poti.

Šestošolci smo se nato odpravili na pot proti Rečici. Pot nas je ob Mozirnici vodila mimo Dohtarjevega izvira, nato še kapelice v Dol Suhi. Prvi večji postanek je bil pri lovskem domu na Rečici, kjer smo imeli malico.

Po malici smo imeli še čas za igro. Nato smo se napotili proti športnemu igrišču pri Osnovni šoli Rečica. Ko smo prispeli, smo malo posedeli na klopeh, se najedli, nato pa je sledila igra. Igrali smo se lahko, kar smo želeli. Fantje so takoj zagledali nogometno žogo, punce pa smo se odšle igrati različne igre: morilec, resnica ali izziv, nekatere so bile vesele tudi igral ob igrišču.

Po končani igri smo se s kolesi napotili nazaj proti Mozirju. Izbrali smo pot ob Savinji. Pot nama je bila zelo všeč, saj je bila položna, super pa je bilo tudi nekaj spustov. Med potjo smo se imeli priložnost veliko pogovarjati, zato smo preživeli res zabaven dan.

Ana Oblak in Alenka Repše, 6. a

Preverjanje plavalnih sposobnosti

V petek, 16. 9., smo šestošolci odšli z avtobusom v Velenje. Čakal nas je preizkus plavalnih sposobnosti.

V šolo smo prišli ob 7.30, ker smo pred odhodom imeli še oddelčno skupnost.

Takoj ko je zvonilo, smo odšli v jedilnico in pojedli sendvič ter popili ledeni čaj. Ko smo se najedli, smo se obuli in odšli pred športno dvorano, kjer smo čakali na avtobus. Ob 8.15 smo se odpeljali izpred športne dvorane.

Ko smo se pripeljali v Velenje, nas je pred bazenom pričakala prijazna gospa in nas vodila do omaric. Nato smo se oblekli v kopalke, si vzeli brisačo, se stuširali in odšli do bazena.

Najprej so preizkusili, kakšne so naše plavalne sposobnosti. Preplavali smo 50 metrov, torej 2 dolžini bazena. Ko smo to opravili, so nas plavalni učitelji razdelili v skupine. Nato je vsaka skupina plavala prosto. Skupine smo se v vodi izmenjavale. Vsaka je imela priložnost biti v vodi nekajkrat. Čas v vodi je hitro minil, na klopeh pa smo se lahko spočili in klepetali.

Po zaključku plavalnega dne smo se oblekli in počakali avtobus. Kljub slabemu vremenu smo se imeli super.

Alenka Repše in Ana Oblak, 6. a

Intervju

Pri naši hiši glasbe res ne manjka

Učenci osnovne šole Mozirje smo z vstopom v novo šolsko leto dobili novo učiteljico. Katarina Drobež mladim predaja svoje znanje glasbe, vodi tudi otroški in mladinski pevski zbor na naši šoli in tudi v župniji v Gornjem Gradu.

Že skoraj en mesec ste na naši šoli, kakšni so Vaši občutki?

Moji občutki, zdaj ko sem spoznala učence in sodelavce, so zelo prijetni in optimistični. Presenečena sem nad tem, da v večini razredov učenci pojejo lepo in z veseljem – še posebej v višjih razredih. Veseli me tudi odziv za pevski zbor, učenci se še vedno vpisujejo. Najbolj pa se razveselim, ko hodim po šolskih hodnikih in zaslišim petje pesmi, ki se jih trenutno učimo pri pevskem zboru.

Nekaj učencev Vas pozna iz glasbene šole kot učiteljico teorije; odgovor je na dlani, da ste glasbeno šolo obiskovali tudi Vi. Ali lahko opišete Vaše glasbeno šolanje?

Res je, štiri leta sem poučevala nauk o glasbi v Glasbeni šoli Nazarje, kjer sem tudi sama opravila nižjo glasbeno šolo.

Ko sem bila stara devet let, sem se začela učiti klavir pri učitelju Toniju Acmanu, nauk o glasbi pa pri učiteljici Tadeji Cigale. Svoje glasbeno šolanje imam v zelo lepem spominu, saj je bila poleg osnovne šole zgrajena nova glasbena šola. Spominjam se, kako se je vse bleščalo in dišalo po novem. Zanimivo pa se mi je bilo vrniti v glasbeno šolo po opravljenem študiju kot učiteljica in kar naenkrat sedeti v zbornici s svojimi učitelji.

Bi lahko primerjali učenje na glasbeni in na osnovni šoli? Katero Vam je zastavilo več izzivov?

Primerjava s šolami je takšna: v glasbeni šoli so manjše skupine, v katerih se učenci v prvi vrsti učijo pisanja in branja not. Izvajajo se tudi druga področja dejavnosti, kot so poslušanje, izvajanje, ustvarjanje ... Ker se za vpis v glasbeno šolo opravlja sprejemni izpit, se v glasbeno šolo vpišejo učenci, ki imajo določene glasbene predispozicije in so nekoliko bolj notranje motivirani za lastno umetniško doživljanje in izražanje glasbe.

V osnovni šoli je vse bolj splošno, glasbena umetnost je zelo širok predmet. Učenci so si med sabo tudi različni – nekateri zelo radi pojejo, nekateri pa niti slučajno. Ni toliko poudarka na glasbenem opismenjevanju, ampak gre bolj za to, da učenci spoznajo glasbeni svet z doživljanjem, gibanjem, plesom, poslušanjem, predvsem pa z nastopanjem. Tako glasbena kot osnovna šola imata svojevrstne izzive. Ne bi se mogla odločiti, kje je bolje.

Kaj je Vaš največji dosežek na področju glasbe?

Moj največji dosežek je, da sem se izšolala do te izobrazbe in da v svojem delu tudi uživam. Da sem učiteljica glasbe, da lahko pojem in igram in svoje znanje predajam mladim. Vsekakor pa je vsak nastop, koncert ali prireditev zame uspeh, saj je potrebno vložiti veliko truda in predanosti. Kot največji dosežek bi pa morda izpostavila izvedbo svoje avtorske glasbene pravljice. Zanj sem glasbo in besedilo napisala na literarno predlogo Grigorja Viteza Zrcalce, izvedli pa so jo pevci otroškega pevskega zbora Osnovne šole Nazarje.

Kako je potekalo Vaše izobraževanje? Zakaj ste se odločili, da boste učiteljica glasbe?

Moje šolanje se je začelo v Osnovni šoli Nazarje, srednjo šolo pa sem nadaljevala na Gimnaziji Celje – Center, smer predšolska vzgoja, vzporedno pa sem maturirala iz glasbenega stavka na I. gimnaziji v Celju. Po uspešno končani srednji šoli sem začela študirati na Akademiji za glasbo v Ljubljani, na oddelku za glasbeno pedagogiko, kjer

sem leta 2016 magistrirala z odliko in pohvalo - *Summa cum laude*. Od kar se spomnim, sem hotela biti učiteljica. Kot otrok sem se igrala šolo, hkrati pa me je glasba spremljala na vsakem koraku. Imam tri starejše sestre, s katerimi smo vsako leto za božični večer staršem pripravile koncert s petjem, igranjem, plesom recitiranjem ... Imele smo celo kostume, sceno in generalko – vse natančno premišljeno. Sedaj počnem podobno, le da v pravi šoli.

Glede na Vaše službeno okolje večinoma delate v zaprtih prostorih med ljudmi, kaj pa radi za sprostitev počnete v prostem času?

Glede na to, da imam dva majhna otroka, stara 2 in 4 leta, imam manj prostega časa le zase. Čas, preživet z družino, je dragocen. Popoldne gremo pogosto na sprehod, se igramo, ustvarjamo, kuhamo, med vikendi pa se podamo tudi na izlete. Ukvarjam se tudi s športom, berem, slikam in rišem, večinoma pa se moj prosti čas prepleta z glasbo. Rada pišem priredbe, aranžmaje pesmi, besedila, pišem otroške pesmice, glasbene pravljice ... Sodelujem tudi v domači župniji – v Gornjem Gradu sem organistka, vodim otroški in mešani pevski zbor. Tudi moj mož se ukvarja z glasbo. Poje in igra kitaro v ansamblu Golte, tako da pri naši hiši glasbe res ne manjka.

Kaj Vas najbolj navdihuje?

Uf, kaj me navdihuje? V bistvu vse, kar je lepo, predvsem pa veselje, iskrenost in prijaznost ljudi.

Katera je Vaša najljubša zvrst glasbe?

Težko vprašanje, saj poslušam res vse, od klasike do narodnozabavne glasbe. Vse pa je seveda odvisno od razpoloženja, počutja, prostora in kaj mi pesem lahko v določenem trenutku podari. Včasih potrebuješ glasbo za umiritev in tolažbo, včasih pa za zabavo in veselje. Še dobro, da imamo toliko različnih zvrsti.

Katere so Vaše najljubše serije, filmi in knjige?

Serij niti ne gledam, navadno pa me pritegnejo filmi, ki temeljijo na resničnih dogodkih ali pa vsaj prinašajo neko življenjsko sporočilo. Nazadnje sem gledala film *I still believe*, posnet po avtobiografiji, kjer se prepletata glasba in osebna izpoved o življenjski preizkušnji. Moji ljubši filmi pa so še *Country strong*, *Becoming Jane*, *The guardian* ...

Na šoli je učencem uporaba telefonov prepovedana. Glede na to, da spadate v mlajšo generacijo učiteljev, me zanima Vaše mnenje glede uporabe sodobne tehnologije med učenci.

Sodobna tehnologija je del vsakdana, zato je pomembno, da znamo z njo tudi pravilno ravnati. Tehnologija nam lahko olajša učenje, saj lahko vse podatke poiščemo na spletu, uporabljamo tudi spletne učilnice, glasbo in videoposnetke pa imamo na doseg roke. Vsekakor pa ne odobravam prekomerne uporabe telefonov in

tablic, prekomernega igranja igrice in preživljanje večine prostega časa na družabnih omrežjih. Sodobna tehnologija se vse bolj uporablja tudi pri pouku; v kolikor je uporaba koristna, to tudi podpiram.

Če ne bi bili učiteljica, s čim bi se najraje ukvarjali?

Vedno sem imela v glavi, da bom učiteljica, ampak bi se verjetno našla tudi v čem drugem. Lahko bi recimo frizirala, pri domačih sem kar »hišna frizerka«.

Kakšen nasvet imate za tiste, ki hočejo svojo karierno pot nadaljevati na glasbenem področju?

Vsekakor naj vztrajajo, nekje se vedno najde pot. Naj vprašajo, naj si najdejo nekoga, ki jim bo svetoval. Ne glede na vse ovire, če v nekaj verjameš in si to želiš, bodi vztrajen, pogumen, marljiv, pa boš s trdno voljo in veliko vloženega truda zadano dosegel.

Kaja Cajner, 9. a
Žana Praunseis, 9. b

Počitniška dogodivščina

HAIK

Na skavtskem taboru v četi pride vsako leto en dan, ko se po vodih odpravimo na pohod do določenega kraja. Tam ali na poti proti taboru si poiščemo prenočišče. Tudi letos smo se odpravili na haik.

Mirno sem spala v šotoru, ko so zgodnje jutro pretrgali trije piski piščalke. Malo kasneje me je že zbudila Katarina ter mi povedala, da so voditelji piskali kvadrat. Hitro sem oblekla kroj, se obula, si nataknila rutko okoli vratu in odhitela v kvadrat. Čez nekaj časa so nam povedali, da gremo na haik. Hitro smo si spakirali in čakali na navodila. Ko smo jih dobili, z njimi pa še par drugih stvari, smo se odpravili na pot v Vojnik.

Ko smo deklice, ki smo tvorile skupino, čez nekaj časa prišle do prve hiše, smo gospoda, ki je bil na balkonu, vprašale, če lahko gremo na stranišče ter si nalijemo vodo. Nato smo ga vprašale še za pot do Vojnika. Povedal nam je, da smo na napačni poti in nas pravilno usmeril. Nekaj časa smo tako hodile in se kar pogosto ustavljale. Prišle smo do šole in se tam za zajtrk utaborile kar na pločniku. Mimo je prišel možakar. Eva mu je povedala, da smo skavtinje iz Mozirja in nas zanima, koliko je ura. Potem pa se je začela smejati, zaradi česar si je verjetno mislil, da smo malo prismuknjene, toda vseeno nam je povedal, koliko je ura in kako se pride do Vojnika. Nato smo pot nadaljevale. Čez nekaj ur smo prispele v Vojnik. Zagledale smo

bolnišnico in kmalu zatem prispele do farne cerkve. Tam smo našle napolitanke, ki smo jih takoj pojedle.

Spraševale smo se, kje bomo skuhale makarone, ki smo jih dobile za kosilo. Potrkale smo na vrata neke hiše in prijazno gospo prosile, ali jih lahko skuhamo pri njej, ona pa nam jih je kar sama skuhala. Pojedle pa smo jih kar v župnišču. Bilo jih je preveč, zato smo se kar precej basale, toda še vseeno nam jih je nekaj ostalo. Nato pa smo, ker je bila to naša naloga, še vprašale za najstarejšo občanko. Povedali so nam, da je v domu starejših občanov, zato smo se odpravile tja. Ko smo prišle do receptorskega pulta, sem že mislila, da bomo morale gospo poiskati v sobi, a so nam povedali, da sedi za mizo čisto blizu. Z njo smo se malo pogovarjale, kasneje pa smo se odpravile nazaj proti taboru. Sproti pa smo šle še v trgovino in si med drugim kupile tudi tiramisu. Pojedle smo ga kar pred trgovino. In kmalu smo nadaljevale pot. Šle smo do nekaterih hiš, da bi vprašale, če lahko tam prespimo in v naselju novih hiš smo našle pravo, kjer so nam nudili prenočišče.

Na haiku mi je bilo všeč, zato upam, da bo tako tudi naslednje leto.

Hana Slapnik, 7. a

Domišljija ne pozna meja

ČUDNA RAKETA

Nekoč pred davnimi časi je živela raketa, ki je oboževala lovljenje kriminalcev in trampoline. Nekega dne pa je kar naenkrat izginila. Jakoba je zelo skrbelo, saj sta bila najboljša prijatelja.

A raketa ne bi odšla kar tako od doma, imela je nalogo detektiva Čalapinke, da gre pogledat v trgovino, ali prodajajo trampoline. Trampolinov niso prodajali. Raketa je razbila vse stvari v trgovini, dokler ni našla skrivnega paketa. Odprla ga je in iz njega je skočila magična skrinja. Raketa je odprla še skrinjo, iz katere je skočil trampolin. Bil je magičen in znal je govoriti. To informacijo je takoj sporočila detektivu Čalapinki, ki ji je naročil, naj z njim takoj pride v laboratorij.

Jakoba je že zelo zelo skrbelo zanjo, tako zelo, da je že skoraj obupal. A ravno takrat je na vrata potrkala raketa. Jakob je od veselja skoraj omedlel. Prižgala sta TV, kjer je bila ravno takrat objavljena novica, da sta detektiv Čalapinka in magičen trampolin zavladata svetu.

Jakob je na raketi takoj odhitel v laboratorij. Pritihotapila sta se in zmlela v prah detektiva Čalapinko in trampolin. Prišli so policisti in prah odpeljali v zapor za 20 let. Jakob in raketa pa sta srečno živela do konca svojih dni.

Maj Krajnc, 6. b

TROJČKI

Nekoč so živeli trojčki Tine, Tim in Tai, ki niso imeli mame in očeta, zato so morali živeti pri svojem stricu. Tisti čas so bili ljudje zelo zlobni. Svetu je vladal Grozni mož. Imel je ogromen grad in več kot 1000 vitezov.

Edini dobri ljudje so živeli v Dobrem gozdu. Tam so živeli tudi trojčki in njihov stric Erazem ter še nekaj drugih ljudi. Hiša trojčkov je bila najmanjša. Vrata so bila slamnata in na slami so tudi spali. Le pes Štumf je spal na tleh.

Nekega dne pa je stric Erazem umrl. Vitezi so ga ubili, s tem pa porušili tudi hišo. Tako so se morali trojčki in Štumf skriti.

Odločili so se, da bodo odšli v grad in se borili z Groznim možem. A najprej so se morali soočiti z veliko nevarnostmi. Prečkali naj bi ogromno jezero, se pomerili v šahu in za konec še s pomočjo ogromnega trampolina preskočiti najvišjo goro na svetu.

Začeli so pot. Hodili in hodili so, dokler niso prišli do indijanskega tabora. Tam jih je čakala večerja. Spoprijateljili so se z Indijancem Nikom. On pa je z njimi tudi nadaljeval pot.

Tako so prišli do ogromnega jezera, vendar niso vedeli, kako bi ga prečkali. Naenkrat so zagledali škratka. Ta je imel čoln, vendar ga ni hotel dati. Dal bi ga le, če razrešijo uganko: »Pod goro se rodi, v morju izgubi.« Nihče ni vedel, kaj je to. Naenkrat pa se je Tine spomnil: »Pa to je vendar voda!« Imel je prav. Tako so se trojčki, Štumf in Indijanec vkrcali na čoln. A ko so videli, kako je škratek žalosten, so ga vprašali, ali bi tudi on postal del družine. Škratek se je strinjal in tako so skupaj nadaljevali pot.

Varno so prišli na kopno in zagledali šahovsko deželo. Tam je bila cela šahovska ekipa, ki jim je povedala, da lahko pridejo mimo le, če proti njim dobijo partijo. Postavili so se na šahovnico, a bilo jih je premalo, zato so improvizirali. Za kralja so dali Štumfa, ker je o šahu vedel še najmanj, lovec je bil Indijanec Nik, konja sta bila trojčka Tim in Tai, trdnjava je bil pogumni trojček Tine, kmet pa je bil škratek. Začeli so slabo, izgubili škratka ter Indijanca Nika, potem pa so trojčki naredili svoj tronado in odpihnili vse. Tako so lahko nadaljevali pot.

Ko so prišli do gozda, je pred njih skočil zajec, ki je bežal pred hodečimi drevesi. Hotel se jim je pridružiti in zbežati skupaj z njimi. Tik preden so prišli iz gozda, so zagledali čarovnika, ki je ležal pod vozom. Pomagali so mu vstati, zato jim je dal napoj za nevidnost, potem pa je tudi on nadaljeval pot z njimi. Z napojem so se lahko izognili drevesom.

Prišli so iz gozda in zagledali največjo goro na svetu. Hodili so in hodili in le prišli do ogromnega trampolina. Vsi so skočili nanj in preskočili goro. Tako so bili že zelo blizu gradu, kjer je živel Grozni mož.

Grad je bil zastražen. Uporabili so napoj za nevidnost, potem pa je čarovnik na grad vrgel granato. Umrli so vsi razen Groznega moža in njegovih najožjih spremljevalcev. Škratek in zajec sta bila majhna, zato sta vstopila skozi rešetko, ostali pa so čakali. Nato so skušali ustvariti svojo skupno moč, ki so jo sestavljali tronado trojčkov,

zajčeva hitrost, škratova nabritost, Indijančeva drznost in čarovnikovi napoji. Vsi so zavpili: Eksplozija! In grad se je v trenutku zrušil. Grozni Mož ter ostali so umrli. Tako je bil svet spet dober. Vsi so se odločili, da postavijo grad, kjer bodo vsi dobrodošli. V grad sta prišla zelo prijazna mož in žena, ki sta posvojila trojčke. Na koncu so bili vsi veseli in srečni.

Vid Brinovšek, 6. b